

MINISTRANTI ve Věčném městě

Viděl jsi už papeže? – Jasně. Internet je ho přece plnej. – A viděl ses s ním osobně? – A proč bych měl? K čemu mi to je?... Kolik ministrantů si nejméně viděl pohromadě? No, pochlub se. – Hromadu! To měl tehdy náš pan kostelník narozeniny, tak nás přišlo do kostela deset a pořádně jsme to oslavili!

Takové debaty asi dobře známe. Doma v teplíčku jsou vždycky nejlepší. Pardon, teď v tom horku je možná nejlepší si sednout ke klimatizaci a ani se nehnout. Vidíte, a to se zrovna nám na přelomu července a srpna dělat nechtělo. Dvašedesát lidí z brněnské diecéze si dobrovolně sedlo do autobusu nebo rovnou na letadlo a frrr do ještě většího „pařáku“ do Itálie. Teploty 37–40 stupňů ve stínu sice nepotěšily, ale nejsme peciválové, tak se trochu tepla navíc přece nelekne! Ale začněme náš příběh pěkně od začátku.

Ještě byla zima, když se dohodlo, že vyrazíme za Svatým Otcem. Brněnský biskup Pavel souhlasil a ministranti z mnoha farností jeho diecéze se začali hlásit. Účast přislíbili čtyři kněží a jeden jáhen. A kromě spousty kluků taky osm fajn holek – jednu nemocnou jsme bohužel museli nechat doma. Kluci to byli dokonce i desetiletí, pak spousta

teenagerů, ale i dospělých, dokonce i dva tinci se svými synátory. Sedmapadesát nás jelo autobusem, 4 borci letěli letadlem, potkali jsme je až v Římě.

NA KOMETĚ

První šok nastal, když pro nás přijel obrovský autobus brněnského hokejového klubu Komet. Naprostá většina přítomných jsou totiž jeho fanoušci, tak si umíte představit, jaké to vyvolalo nadšení! Navíc nás vezl řidič Honza, který už dlouho vozí hokejisty na jejich zápasy, prostě zážitek! A hned další – druhým řidičem byl sám pan děkan Pavel Vybihal! Na asi 20hodinovou cestu potřebujete dva řidiče, už ale váš autobus řídil kněz? A protože je teď v naší diecézi nejčastější kněžské jméno Pavel, přišel biskupský vikář (taky) Pavel Šenkyřík, který má mimo jiné na starosti i pastorační ministrantů, požehnat naší pouti. V neděli 28. 7. v deset večer jsme v centru Brna přijali požehnání, nasedli a vyrazili do světa.

HLAVNĚ KLIMA

Cesta to byla pěkně dlouhá, autobus pohodlný, ale spaní ve vlastní postýlce to rozhodně nebylo. Už jsme se nemohli dočkat Říma. Přes Rakousko, horské tunely a nekonečné dálnice jsme dojezдили do rozpáleného Říma. Klimatizovaný autobus nás ochraňoval před venkovní saunou. Jenže jednou jsme z něj už museli ven – to vám byla rána – pro pana Jána! Sluneční brýle a čepice, kluci, honem! A hlavně, hned se přepočítáme, ne aby se nám tu někdo ztratil!

Přesedáme do vlaku a „valíme“ do centra. Hurá, jsme ubytovaní – poutní dům Velehrad s usměvavým otcem Damiánem Škodou a milými řeholními sestrami nás vítá! Sláva, mají tu klimatizaci! To jsme si ale oddechli...

MORAVA V ŘÍMĚ

A přivítání to nebylo jen tak ledajaké – hned se mší svatou. Slavili jsme ji společně v našem novém domově v příjemné pokojové teplotě, co víc si v tuto chvíli přát. Pak na nás čekala klasická těstovinová večere a procházka nočním Římem (ještě párkrát se opakovala). Bazilika svatého Petra se zapadajícím sluníčkem, spousta turistů na každém rohu a my hledáme na rohu každé ulice pítko – osvěžení v horké římské noci. Teplá noc chlapcům trochu ohřála jejich moravskou krev, tak jsme si začali v ulicích i zpívat – jasně, že to byly moravské lidové. Však jsme také sklídili potlesk v mnoha restauracích, i číšníci stáli a uznale tleskali, až se jednomu z nich z té radosti i sklenice na zemi rozbila. Bylo nám ho líto. Otec Damián je znalec Říma, tak nám ukázal nejen krásy tohoto starobylého a věčného města, ale i cukrárnu, kde mají 150 druhů zmrzliny.

Před Bazilikou sv. Petra

A dokonce nás na ni i pozval! Mňam, nebudu vám raději dělat další chutě...

NEJKRÁSNEJŠÍ MÍSTO

Ráno ale bylo docela napilno: měli jsme dohodnutou mši v 6:45 v podzemí u hrobu sv. Petra ve stejnojmenné vatikánské bazilice. Nejdříve jsme museli (slovně) přeprat švýcarskou gardu, díky otci Markovi Slatinskému jsme to dokázali. A pak jsme se na jednu objevili na jednom z nejkrásnějších míst na zemi: v chrámu, který je prostě nepopsatelně ohromný, krásný, Boží! A navíc jsme v jeho podzemí u hrobu prvního papeže, apoštola Petra, sloužili vlastní mši svatou. V té chvíli nám teprve docházelo, kde to jsme a proč jsme sem přijeli. Právě tady začala naše duchovní cesta nabývat na síle. Po krásné mši, při níž jsme už byli oblečeni ve svých poutních tričkách, jsme vyrazili na kopuli tohoto vysokého chrámu (551 schodů) úzkými a zaoblenými uličkami. Odměnou nám byl neopakovatelný výhled na celý Vatikán a hlavně město Řím. V kapli sv. Václava nám pak nastala ta správná chvíle pro modlitbu.

POD PÓDIEM

Po velehradském obědě se vracíme do fronty u bezpečnostních rámu, abychom získali co nejvýhodnější místo na obrovském svatopetrském náměstí. Naši borci to dokázali! Vybojovali nejlepší místo hned před pódiem papeže Františka! Naše vlajky září, přibíhá sympatická Kristýna, naše rodačka, a srdečně se s námi zdraví. Ona moderuje celou akci a několikrát nás česky pozdraví, děkujeme! Jinak jsme češtinu zaslechli už jen jedinkrát, to když naše ministrantka Dominika Houdková čte tato slova z Písma, která popisují hlavní motto celé naší akce: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvalu, pomoci ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti.“ Čeněk Paulík pak bere vlajku s našimi barevnými symboly a jde se postavit s ostatními vlajkonoši k veliké kadidelnici. V té hoří po celé setkání skutečné kadidlo. Tito dva naši reprezentanti se pak zanedlouho setkají přímo se Svatým Otcem a prožijí jeden z nejsilnějších zážitků svého

života. My ostatní máváme s ostatními národy, je nás tu celkem 70 tisíc!!! Takové ohromné společenství! Zkoušíme mexické vlny, skáče, tleskáme, zpíváme s velkým mezinárodním sborem (i tam máme dva zástupce: Patrika Šujana a Vojtu Kyselku)...

AHOJ FRANTIŠKU!

Ale už brzy za námi přijíždí papamobilem papež František a rozdává své požehnání, úsměvy, radost... Díky skvělému místu za-

žijeme snad čtyřikrát, že projede na čtyři metry blízko nás. Zavolám na něj: „Ahoj, Papa Francesco!“, on se mi podívá do očí a jeho milý pohled zasáhne mé srdce. Otče Františku, děkuji! Děkuji Bohu, že jsme mohli být tak blízko nástupci svatého Petra, děkuji i za ty dvě naše děti, které si s ním mohli podat ruku. Vracíme se domů na Velehrad a říkáme si, koho co tento velký den zaujalo (díky otci Pavlovi Svobodovi za italské překlady). Jsou to silné chvíle, velké zážitky. Je to moc krásné. I když to všechno fotíme, natáčíme,

to nejkrásnější máme uloženo mimo mobily a fotoaparáty.

KOUPÁNÍ V ŽÁRU

Další dny navštívíme řadu nádherných míst. Papežské baziliky: lateránskou, mariánskou (Santa Maria Maggiore), sv. Pavla za hradbami, sv. Klementa.

Na prosbu otce Petra Hoška navštívíme i starobylé lateránské baptisterium, kde se už od 4. století křtili křesťané. Projdeme se kolem Kolozea, kde pro svou viru zemřela řada prvních křesťanů. Nesmí chybět koupání v moři, kde si někteří ověří, že bez opalovacího krému to v takovém žáru opravdu moc nejde. Na rozloučenou vytáhne otec Damián harmoniku a už se zase zpívá a je veselo! Ráno ještě nakoupíme něco na památku našim rodinám a loučíme se s Vatikánem a vů-

bec celým Římem. Bylo nám tu horko, ale krásně!

ZA SVATOU KRISTÝNOU

Míříme ještě do Bolseny, do městečka, kde žila a zemřela mladá mučednice sv. Kristýna. Tady taky nalézáme ohromnou křesťanskou katakombu (ano, jednu hlubokou katakombu). Dozvídáme se o eucharistickém zázraku, který se tu kdysi udál, a jak vypadal život prvních křesťanů. Slavíme naši poslední mši svatou v místním chrámě s otcem Milošem Chrástem, zdejší eucharistiánem. Máváme na pozdrav a vyrazíme vstříc domovu. V autobuse si dáme ještě vědomostní soutěž a pak už snad spí všichni, kromě řidiče...

PÁN S NÁMI

Únava je nekonečná. Ale za to setkání s velikánem dnešní doby – papežem Františkem to rozhodně stálo. Je taky super, že

Mše u hrobu sv. Petra

jsme součástí obrovské party ministrantů a ministrantek (asi z 20 zemí). Viděli jsme nádherné město plné křesťanských kořenů. I to horko stálo za to, že jsme mohli být součástí tak skvělé pouti, jakou jsme spolu prožili. Hlavním mottem pouti bylo: „S Tebou.“ A Svatý Otec nás ujišťoval o tom, že náš Pán je s námi. A my jsme s ním. V tomto spojení s ním jsme spolu nejsilnější, nemáme se čeho bát. A věřte, že my jsme se rozhodně ničeho nebáli. Naopak jsme cítili, že jsme veliké ministrantské společenství, které chce žít s tebou, Kriste. Amen.

A náš jáhen Ruda Staněk by dodal: „Jděte ve jménu Páně...“

**FRANTIŠEK KROUTIL,
vedoucí výpravy**

Před Bazilikou sv. Pavla za hradbami

Foto: Martin Prašek (5); Archiv rodiny Paulíkových